

หลวงพ่อเทียน

ปี พ.ศ. ๒๕๕๐

• ไปธุดงค์กับพระอริยคุณาธาร (เล็ง ปุสฺโส) •

ตอนนั้นเจ้าคุณอริยคุณาธาร (เล็ง ปุสฺโส) ท่านเป็นลูกศิษย์ผู้ใหญ่องค์หนึ่งของหลวงปู่มั่น ได้ออกธุดงค์จากสกลนครเพื่อเดินทางไปนมัสการพระธาตุพนม และกราบคารวะหลวงปู่เสาร์ จึงได้แวะเวียนมาเยี่ยมเพื่อนสหธรรมิกของท่าน คือพระอาจารย์หมุน โปธิธมาโณ ซึ่งเป็นอาจารย์ของหลวงปู่ เพื่อชักชวนกันออกธุดงค์ปฏิบัติธรรมกรรมฐานและปรารภเกี่ยวกับเรื่อง ศิล สมาธิ ปัญญา และการปฏิบัติเพื่อหาทางพ้นทุกข์

ส่วนหลวงปู่ตอนนั้นเป็นสามเณร เป็นเณรน้อยอยู่ที่นั่น ก็มีโอกาสดูได้พบกับพระอริยคุณาธาร (เล็ง ปุสฺโส) ในขณะนั้นท่านอยู่ในตำแหน่งเจ้าคณะตรวจการผู้ช่วยภาค ๔ ได้ออกไปตรวจการคณะสงฆ์แทนพระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (จันทร์ สิริจนฺโท) ในกาที่ได้พบกับพระอริยคุณาธารครั้งนี้ ท่านก็ได้ชักชวนไปด้วย ท่านอาจารย์หมุนท่านก็ฝากให้อีกทีหนึ่ง ท่านก็ขึ้นมาทางเราว่า “ไปเณร ไปด้วยกัน จะพาไปกราบพระธาตุพนม ไปกราบหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ด้วยกัน จะพาไปฝากเรียนหนังสือ”

จึงได้ออกเดินธุดงค์กรรมฐานครั้งแรกกับเจ้าคุณอริยคุณาธาร ตอนนั้นท่านยังเป็นมหาเถรอยู่ ยังไม่ได้เป็นเจ้าคุณฯ จากจังหวัดสกลนครเพื่อไปนครพนม นมัสการพระธาตุพนม รอนแรมไปตามป่าเขา คำไหนก็ปักกลดที่นั่น ในระหว่างการเดินธุดงค์ตลอดระยะทางก็ได้รับการอบรมสั่งสอนจากท่านอาจารย์เนื่อง ๆ

สมัยก่อนรถยนต์มันก็ไม่ค่อยมี เดินจนเท้าพองเท้าแตกหมด เหนื่อยก็เหนื่อย พอถึงที่ไหนพอสมควร ท่านก็พาพักตามร่มไม้ นั่งภาวนา เดินจงกรม ในขณะที่เดินทางก็เดินจงกรมไปด้วย พอใกล้พลบค่ำก็เตรียมที่พัก ทางกลดกางมุ้งให้ท่าน ปิดกวาดบริเวณให้สะอาดเรียบร้อย ดูมดดูแมงว่ามีหรือไม่มี เสร็จก็เตรียมจัดน้ำใช้น้ำฉันไว้ให้ท่าน ถ้าท่านน้ำอยู่ใกล้ก็ไปจัดที่สงน้ำ ถ้าภาระกิจรับใช้ท่านเสร็จเรียบร้อยหมดแล้วท่านจะสั่งสอนอะไรเราก็รอฟังท่านก่อน ถ้าไม่มีอะไรก็ทำวัตรสวดมนต์นั่งภาวนา เดินจงกรม จำวัด

บางทีบางวันหลงทางหลงป่า เดินเท่าไรก็ไม่ทะลุป่าซักที ท่านก็ให้ขึ้นต้นไม้ตะโกนเรียกชาวบ้านเรียกพวกเลี้ยงวัวเลี้ยงควาย พุด ๆ ไปแล้วก็สนุกดีเหมือนกันการเดินธุดงค์

จนล่วงเข้าสู่จุดหมายปลายทางที่จังหวัดอุบลราชธานี จึงแวะเข้าพักที่วัดบูรพาราม ที่วัดบูรพารามแห่งนี้ ท่านเจ้าคุณฯ ท่านคงพิจารณาเห็นว่า โดยตำแหน่งหน้าที่ เจ้าคณะตรวจการผู้ช่วยภาค ๔ มีหน้าที่จะต้องเดินทางออกตรวจการไปทุกจังหวัดในเขตพื้นที่รับผิดชอบ หากจะต้องให้เราซึ่งเป็นเณรติดสอยห้อยตามไป ภารกิจคงจะไม่สะดวก ท่านก็เลยฝากเราไว้ที่วัดบูรพาราม อุบลฯ ได้อยู่กับหลวงตาพร ซึ่งท่านเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น

เจริญตามรอยพ่อ

• ถ้าผมไม่ได้ดิบได้ดีจะไม่กลับบ้าน •

บวชวัดมหานิกาย ๑ พรรษา สอนได้นักธรรมตรี พอดกหน้าแล้ง หน้ามะขามหวาน หลวงตาเล็ง

๒๕๖๕

วัดบูรพาราม อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

(เจ้าคุณอรทัยคุณาธาร) ชอบมะขามหวาน มาเยี่ยมบ้าน ชวนไปด้วย พาไปวัดบูรพา จังหวัดอุบลฯ ตอนท่านเดินทางกลับสกลฯ ฝากหลวงพ่อไว้กับ **พระอาจารย์พร (สุมน)** **พระอาจารย์บุญ ชินวิโส** หลวงพ่อคิดถึงบ้าน คิดถึงครูบาอาจารย์จนร้องไห้ ไอ้ศักดิ์ เด็กอายุ ๘ ขวบ ไปเห็นเข้า ไปเล่าให้ท่านอาจารย์ฟัง ท่านเรียกไปพบและถามว่า “จะกลับด้วยกันไหม” ตอบว่า “ผมอยากกลับ แต่ไม่กลับ คิดถึงบ้านแทบขาดใจ แต่ไม่กลับ จะไปตายดาบหน้า พ่อผมออกจากบ้านตั้งแต่อายุ ๑๕-๑๖ ปี ไปได้ลูกเมียที่อำเภอหนองโดน จังหวัดสระบุรี ผมคิดว่าจะเจริญรอยตามพ่อ ถ้าผมไม่ได้ดิบได้ดีจะไม่กลับบ้าน เป็นเงรถ้าสอบมหา ๓ ประโยคไม่ได้จะไม่กลับบ้าน”

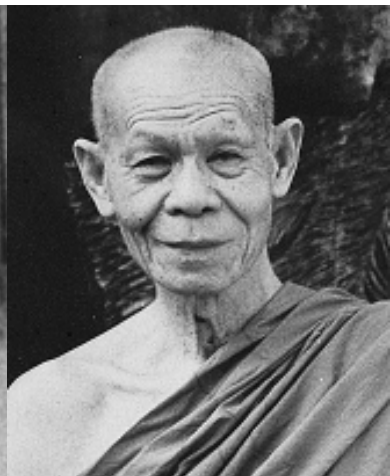
วันหนึ่งหลวงพ่อดำอ่านหนังสือ ผู้ชนะสิบทิศ ก็ได้ความคิดว่า “คนเรามีมานะในทางที่ถูกต้อง มันต้องเอาชนะได้ทุกอย่าง” พวกที่เคยหมิ่นประมาทหลวงพ่อส้มยก่อน เดียวนี้มองหน้าไม่ติด

พระครูญาณวิจิตร (มานิตย์ สุรปณโย)

พระอุดมสังวรคุณ (วัน อุตตโม)

พระชินวงศาจารย์ (พุทธ จานีโย)

หลวงพ่อจันทน์

สามเณรทั้ง ๓ ตั้งปณิธาน

- เราจะบวชอยู่ในพระพุทธศาสนาตลอดชีวิต •

ท่านพระครูญาณวิจิตร (มานิตย์ สุรปญฺโณ) วัดประชาอุทิศ อำเภอคำเขื่อนแก้ว ยโสธร ท่านเจ้าคุณอุดมสังวรคุณ (วัน อุตตโม) วัดถ้ำอภัยดำรงธรรม สกลนคร และ เจ้าคุณชินวงศาจารย์ (พุทธ จานินโย) เจ้าอาวาสวัดป่าสาละวัน... เราทั้งสามได้เป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็กแต่เล็ก และเมื่อได้มาบรรพชาในพระพุทธศาสนาได้มาร่วมสำนักอาจารย์เดียวกันคือพำนักอยู่ที่วัดป่าสุทธาวาส จังหวัดสกลนคร เป็นลูกศิษย์ของท่านเจ้าคุณอริยคุณาธารในอดีต ซึ่งปัจจุบันคือมหาเถรเปรียญ ๖ ประโยค ซึ่งละเพศเป็นคฤหัสถ์และเสียชีวิตแล้วที่วัดป่าสาละวัน **ซึ่งเราได้ดูแลรักษาพยาบาลจนสุดความสามารถสมกับท่านได้เลี้ยงดูเรามาด้วยอรรถด้วยธรรม ถ้าไม่มีท่านก็ไม่มีเราในวันนี้** อะไรที่เราทำให้ท่านได้เราทำให้ท่านหมดไม่ว่าจะเป็นเรื่องหมอ เรื่องคำรักชาติตลอดจนเอามาอยู่ดูแลด้วยที่วัดป่าสาละวัน

เราสามเณรทั้ง ๓ ได้เดินธุดงค์และได้ศึกษาเล่าเรียนพระปริยัติธรรมร่วมกันมา และได้ปฏิญาณตนว่าเราจะบวชอยู่ในพระพุทธศาสนาตลอดชีวิต ครั้นอยู่มาเมื่ออายุบรรพชาพอสมควรก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าคณะฯ เจ้าอาวาส และเป็นพระสมณศักดิ์

มหานิกาย-ธรรมยุต

- ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ แต่หย่อนวินัยบางข้อ •

เมื่อก่อนเราบวชเป็นพระมหานิกายเราเกลียดธรรมยุต พอได้ยินคำว่า ธรรมยุต เหมือนเปื้อน แล้วเราก็มาสงใจปฏิบัติ เราก็ก๊สวงหาอาจารย์ที่เป็นนักปฏิบัติอาจารย์ของเราก็เป็นพระปฏิบัติ ข้อวัตรปฏิบัติ เติบจนกรม นั่งสมาธิ ภาวนา ท่านก็เก่งเหมือนกัน ไม่น้อยหน้าพระธรรมยุต บางท่านไม่ฉันเนื้อ ไม่ฉันปลา ฉันแต่เจ้ เครื่องถึงขนาดนั้น แต่ได้มามองดูวินัยบางอย่างท่านเหลวไหล เช่นอย่างการนับเงิน นับทอง ใช้เงินใช้ทองด้วยตนเอง ที่นี้กาลิก หมายถึง สิ่งที่มีกำหนดกาลเวลาจำกัด เช่นอย่างอาหารนี้ เรารับประทานได้จากเช้าจนเที่ยง น้ำตาลเป็นสัตตกาฬิก รับประทานแล้วเก็บไว้ได้ภายใน ๗ วัน แต่จะฉันได้เป็นยาเท่านั้น แล้วก็ยังมีพระองค์หนึ่ง บอกว่าน้ำตาลที่ข้าเอาไปฉันนั้น กินกับข้าวก็อร่อย ที่นี้พอได้ยินเข้า น้ำตาลนี้รับประทานแล้วรับประทานได้แค่ ๗ วัน มันก็กลายเป็นพวกอาหาร จึงได้รู้ว่าครูบาอาจารย์ของเรานี้ ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ แต่หย่อนวินัยบางข้อ

ญาติดีเป็นสามเณรธรรมยุต

- เขามีผ้าดี ๆ มีสบู่เหลวใช้ เรามีแต่สบู่ชันโล่ •

วันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๑ หลวงพ่อได้บรรพชาใหม่เป็นสามเณรฝ่ายธรรมยุต ที่วัดบูรพาราม อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี โดยมี**พระศาสนดิลก** (เสน ชิตเสโน) แห่งวัดศรีอุบลรัตนาราม อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี เป็นพระอุปัชฌาย์

สมัยเป็นสามเณร เป็นลูกศิษย์**หลวงตาพร** เพื่อนเขาเป็นลูกศิษย์พระมีชื่อเสียง เขามีผ้าดี ๆ มีสบู่เหลวใช้ เรามีแต่สบู่ชันโล่

หลวงพ่อปัญญานันทมุนี

สมัยก่อนวันโกน วันพระ พระมักจะไปเยี่ยมโปรดโยมพ่โยมแม่ เราไม่มีพ่มีแม่ก็ไปโปรดโยมที่เลี้ยงมา (แม่อา) มีเพื่อนไปด้วย เพื่อนกลับมาเล่าให้อาจารย์ฟังว่า “เณรพุทธนี้เทศน์เก่งนะ”

เมื่อเข้ามาอยู่วัดบูรพาราม จังหวัดอุบลฯ ได้มาอยู่รับใช้หลวงตาพรและได้มีโอกาสอุปฐากรับใช้หลวงปู่เสาร์เป็นครั้งคราว เพราะในขณะนั้นองค์ท่านก็มาจำพรรษาที่วัดบูรพารามนี้ นอกจากจะรับใช้ครูบาอาจารย์แล้ว ยังต้องศึกษาด้านปริยัติควบคู่กันไปด้วยแต่สิ่งที่สำคัญคือข้อวัตรปฏิบัติที่องค์หลวงปู่เสาร์พรำสั่งสอน ยังติดตาตรึงใจในองค์ท่านตลอดมา การศึกษาด้านปริยัติก็สอบได้เป็นลำดับ

หลังจากศึกษาข้อวัตรปฏิบัติและปริยัติธรรมจากครูบาอาจารย์พอสมควรแล้ว มีความมุ่งมั่นอยากจะทำเรียนให้สูง ๆ ขึ้นไปอีก ก็มีความคิดอยากจะเข้าไปเรียนที่กรุงเทพฯ เพราะที่อุบลฯ ไม่มีครูสอนหลวงตาพรท่านก็รับปากว่าจะนำไปฝากไว้กับอุปัชฌาย์ของท่าน คือ เจ้าคุณปัญญาพิศาลเถร วัดสระเปตุมา

อยู่กับหลวงตาพร

วินัยนี้แน่นอนที่สุด...หลวงตาพร... วินัยกับการประหยัด เวลาก่อสร้างนี้ พวกคนก่อสร้างเขาทำปูนตักเพียงแต่เล็ก ๆ น้อย ๆ ท่านไปเก็บหมด แต่ว่าความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อลูกศิษย์นี่.. ยอด...หาไม่มีใครเปรียบเทียบ ขนาดเขาเอาน้ำดื่ม น้ำปานะมาแก้วเดียว เอาจอกเล็ก ๆ มาแบ่ง ๆ ๆ พระเณรเท่าไรให้ได้ฉันทั่วกันหมด หลวงตาองค์นี้เป็นอย่างนั้น อยู่ที่วัดบูรพา

หลวงตาพร อาจารย์ของหลวงพ่อ

- พรเฮ้ย! เจ้าก็ฝึกฝนกับครูบาอาจารย์ตั้ง ๑๐ ปี พันนิสลัยมุตกัแล้วพอจะช่วยตัวเองได้ •

อย่างหลวงตาพร ซึ่งเป็นอาจารย์ของหลวงพ่อ ในสมัยที่ท่านออกจากฆราวาสไปบวชที่แรกก็ไปอาศัยอยู่ในสำนักของท่านอาจารย์มั่น ท่านอาจารย์มั่นบังคับให้บวชเป็นตาเถรชีผ้าขาวอยู่ ๓ ปี อบรมสั่งสอนให้ปฏิบัติธรรม ปฏิบัติจนจิตมีความสงบรู้ธรรมเห็นธรรม ธรรมวินัยระเบียบปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์และพระศาสนาเป็นอย่างดี แล้วท่านก็ให้เปลี่ยนจากเพศชีผ้าขาวเป็นเพศสามเณร คือบวชเป็นเณรใหญ่อยู่อีก ๓ ปี พอครบ ๓ ปีแล้ว ท่านอาจารย์มั่นได้พามาอุปสมบทเป็นพระภิกษุที่วัดปทุมวนาราม ในจังหวัดกรุงเทพฯ นี้เอง ซึ่งท่านอาจารย์มั่นท่านเป็นผู้นำมามอบให้**พระปัญญาพิศาลเถร (หนู)** ซึ่งเป็นพระอุปัชฌาย์ของหลวงพ่อเองเป็นพระอุปัชฌาย์อุปสมบทให้

เมื่ออุปสมบทแล้วก็อยู่ในสำนักของท่านอาจารย์มั่น เอาใจใส่ปรนนิบัติอุปฐากรับใช้ครูบาอาจารย์มิให้เตือร้ออน อาจารย์วัตร อุปัชฌาย์วัตร อย่างถูกต้องตามวินัยทุกประการ จนกระทั่งท่านอาจารย์มั่นพิจารณาอุปนิสัยและการปฏิบัติว่าสมควรพอที่จะออกบิณฑูโดยลำพังตัวเองได้แล้ว ท่านจึงเรียกมาสั่งว่า “พรเฮ้ย! เจ้าก็ฝึกฝนกับครูบาอาจารย์ตั้ง ๑๐ ปี พันนิสลัยมุตกัแล้วพอจะช่วยตัวเองได้ หลีกออกไปหาวิเวกเฉพาะตัวก่อนเถิด ให้โอกาสองค์อื่นเขาเข้ามาปรนนิบัติครูบาอาจารย์บ้าง” นั่นแหละ จึงจะได้ออกจากสำนัก